

P6_TA(2007)0022

Strategia ściślejszego partnerstwa z wyspami Pacyfiku

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego w sprawie stosunków UE z wyspami Pacyfiku — strategia ściślejszego partnerstwa (2006/2204(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Rady, Parlamentu Europejskiego i Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 29 maja 2006 r., zatytułowany „Stosunki UE z wyspami Pacyfiku — strategia ściślejszego partnerstwa” (COM(2006)0248),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie strategii UE dotyczącej Pacyfiku, przyjętej przez Radę ds. Ogólnych w dniu 17 lipca 2006 r.,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) i Wspólnotą Europejską, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. („Umowa z Kotonu”) ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 89 ust. 1 umowy z Kotonu, który przewiduje „postanowienia oraz środki szczególne mające na celu wspieranie wyspiarskich państw AKP w ich dążeniach do pokonania trudności środowiskowych i geograficznych oraz innych przeszkód powstrzymujących ich rozwój, tak aby umożliwić im osiągnięcie odpowiednich wskaźników rozwoju”,
- uwzględniając sprawozdanie z projektu milenijnego ONZ: „Inwestycje w rozwój: praktyczny plan realizacji milenijnych celów rozwoju”,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych na forum Rady, Parlamentu Europejskiego oraz Komisji w sprawie polityki Unii Europejskiej w dziedzinie rozwoju „Konsensus europejski” ⁽²⁾,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy, popartą dnia 2 marca 2005 r. przez ministrów krajów rozwiniętych i rozwijających się odpowiedzialnych za wspieranie rozwoju oraz przez szefów wielostronnych i dwustronnych instytucji rozwojowych,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu na rozwój umów o partnerstwie gospodarczym ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A6-0325/2006),
- A. uwzględniając historyczne zaangażowanie państw europejskich w regionie Pacyfiku,
- B. mając na uwadze, że większość krajów wyspiarskich Pacyfiku uzyskała niepodległość stosunkowo niedawno,
- C. mając na uwadze, że obecność UE w regionie jest znacząca dzięki terytoriom zamorskim, takim jak Nowa Kaledonia, Polinezja Francuska, Wallis i Futuna (Francja) oraz Wyspy Pitcairn (Zjednoczone Królestwo),
- D. przypominając, że ruch na rzecz zdenuklearyzowanego i niezależnego Pacyfiku (NFIP) walczy o zaprzestanie wszelkich prób nuklearnych w regionie i o poszanowanie godności miejscowej ludności,
- E. mając na uwadze, że UE jest dla regionu ważnym donatorem, którego łączna pomoc, od przystąpienia pierwszych wyspiarskich krajów Pacyfiku do pierwszej Konwencji z Lomé w 1975 r., przekroczyła kwotę 1,8 mld euro,

⁽¹⁾ Umowa o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony i Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisana w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 317 z 15.12.2000 r., str. 3).

⁽²⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006 r., str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006 r., str. 121.

Czwartek, 1 lutego 2007 r.

- F. uwzględniając przyjęcie planu dla Pacyfiku przez 16 państw członkowskich Forum Wysp Pacyfiku, który ma na celu wzmocnienie współpracy i integracji regionalnej dzięki skoncentrowaniu się na wzroście gospodarczym, trwałym rozwoju, dobrem zarządzaniu i bezpieczeństwie poprzez regionalizm oraz oferuje możliwość rozwoju dalszych stosunków UE-Pacyfik,
- G. mając na uwadze, że wyspiarskie kraje Pacyfiku stoją wobec istotnych problemów wynikających z dużego przyrostu ludności, niskiego wzrostu gospodarczego, napięć na tle etnicznym, różnic społeczno-gospodarczych, błędów w zarządzaniu oraz wpływu globalnych tendencji gospodarczych, co wywołuje obawy o dalszy wzrost ubóstwa i niestabilności w regionie,
- H. mając na uwadze, że w regionie Pacyfiku znajdują się znaczące zasoby naturalne, lecz charakteryzuje się on bardzo skomplikowanymi systemami dzierżawy gruntu, które w niektórych przypadkach mogą utrudniać rozwój,
- I. mając na uwadze, że kraje Pacyfiku należące do AKP są państwami w pełni demokratycznymi, z wyjątkiem Tonga, będącego monarchią konstytucyjną,
1. wyraża zadowolenie z inicjatywy Komisji dotyczącej opracowania pierwszej unijnej strategii dla Pacyfiku po 30 latach współpracy wynikającej z podpisania pierwszej konwencji z Lomé w 1975 r. i umowy z Kotonu w czerwcu 2000 r.;
 2. podkreśla, że jako ważny donator dla tego regionu UE ma możliwość utworzenia strategii, która będzie wspierać wyspiarskie kraje Pacyfiku w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju;
 3. podkreśla heterogeniczność regionu i w związku z tym apeluje o utworzenie przez Komisję elastycznej strategii w celu zagwarantowania, że pomoc w dziedzinie rozwoju zostanie ukierunkowana zgodnie z krajowymi i regionalnymi priorytetami, co przyniesie maksymalne korzyści zarówno bardziej, jak i słabiej rozwiniętym krajom Pacyfiku;
 4. popiera zdanie Komisji, że potrzebny jest bardziej intensywny dialog polityczny z Forum Wysp Pacyfiku, którego przywódcy przyjęli nowe porozumienie ustanawiające forum jako organizację międzyrządową na mocy prawa międzynarodowego; jednocześnie podkreśla, że wzmocnienie dialogu na szczeblu regionalnym musi także dotyczyć potrzeb najbardziej potrzebujących krajów regionu;
 5. podkreśla, że każda strategia musi w odpowiedni sposób uwzględniać potrzeby związane z rozwojem wszystkich krajów wyspiarskich Pacyfiku, zwłaszcza tych najbardziej potrzebujących, aby wspierać ich wysiłki w realizacji milenijnych celów rozwoju;
 6. uznaje, że Pacyfik dysponuje bogactwem zasobów naturalnych, zwłaszcza w zakresie rybołówstwa, minerałów i lasów oraz że w wielu krajach tego regionu rolnictwo i turystyka stanowią podstawę gospodarki; podkreśla zatem, że trwały rozwój pod względem ekologicznym i gospodarczym musi znajdować się w centrum każdej strategii związanej z tymi kluczowymi sektorami; podkreśla, że eksploatacja zasobów naturalnych musi przyczyniać się do generowania dochodu dla wszystkich mieszkańców wyspiarskich krajów Pacyfiku, a w szczególności do zmniejszania ubóstwa;
 7. uznaje znaczenie pomocy finansowej ze strony Unii Europejskiej dla wspierania w tym regionie rozwoju lokalnego rybołówstwa, stanowiącego główne źródło dochodów dla wyspiarskich krajów Pacyfiku, a szczególnie dla państw o niższym dochodzie narodowym brutto, jak Kiribati, Wyspy Marshalla, Mikronezja i Tuvalu;
 8. podkreśla znaczenie sprawnego zarządzania w sektorze rybołówstwa, aby zniechęcać do nadmiernych połowów i wyniszczających technik połowowych oraz aby zapobiegać zagrożeniom środowiska spowodowanym niszczeniem życia morskiego, w szczególności w przypadku połowów tuńczyka, którego jedne z najbogatszych zasobów połowowych na świecie znajdują się w Pacyfiku;
 9. pochwała podejście regionalne, zgodnie z którym wyspiarskie kraje Pacyfiku zarządzają połowami tuńczyka w swoim regionie i zachęca UE do negocjowania przyszłych porozumień w sprawie połowów raczej z całym regionem niż z pojedynczymi państwami;
 10. uznaje znaczenie nakładania opłat za zezwolenia na dalekomorskie połowy tuńczyka w wyłącznych strefach ekonomicznych (EEZ) krajów regionu, które są głównym źródłem dochodów wyspiarskich krajów Pacyfiku, w szczególności krajów o niskich dochodach, takich jak Kiribati, wyspy Marshalla, Mikronezja i Tuvalu; jest jednak zaniepokojony niską liczbą połowów rzeczywiście przetwarzanych w wyłącznych strefach ekonomicznych i wynikającą z tego powodu utratą zarobków;

Czwartek, 1 lutego 2007 r.

11. wyraża zadowolenie z propozycji Komisji dotyczącej zwiększenia wysiłków na rzecz promowania bezpiecznego dla środowiska zarządzania połowami poprzez wspieranie monitoringu, kontroli i nadzoru w regionie oraz zwiększania uprawnień w celu zwalczania nielegalnych, nierejestrowanych i nieregulowanych połowów;
12. wzywa Unię Europejską i państwa regionu Pacyfiku do poparcia międzynarodowego planu działania Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) na rzecz zwalczania nielegalnych, nierejestrowanych i nieregulowanych połowów (IUU); uważa, że musi to stanowić priorytet przy zawieraniu porozumień z krajami trzecimi;
13. wzywa Unię Europejską i wyspiarskie kraje Pacyfiku do ścisłej współpracy w celu wyeliminowania połowów IUU w regionie poprzez rygorystyczne wypełnianie obowiązków państw portu i/lub bandery;
14. zaleca, aby bardziej rozwinięte wyspiarskie kraje Pacyfiku kontynuowały rozwój lokalnego przetwórstwa, tworząc w ten sposób więcej miejsc pracy oraz aby zbadać możliwość udzielania przez Europejski Bank Inwestycyjny nisko oprocentowanych pożyczek małym i średnim przedsiębiorstwom należącym do podmiotów z wysp Pacyfiku celem zwiększenia mocy przetwórczych dla zwiększenia dochodów regionu; z zadowoleniem przyjmuje ocenę zasobów rybnych i zdolności połowowych, jakiej dokonała Agencja Forum Rybołówstwa Pacyfiku (FFA) oraz wzywa do zwiększenia lokalnej floty tam, gdzie istnieje możliwość zwiększenia zdolności połowowej;
15. wzywa Komisję do przeprowadzenia ekologicznej i społecznej oceny wpływu nielegalnej, prowadzonej na szeroką skalę przemysłowej działalności związanej z wyrębem lasów oraz związanego z nią handlu w krajach Pacyfiku;
16. wzywa Komisję do skupienia się na szybkim wdrożeniu konwencji o różnorodności biologicznej oraz odnośnych porozumień, zwłaszcza programu prac nad obszarami chronionymi, który jest skutecznym narzędziem na rzecz zapobiegania dalszemu niszczeniu i degradacji ekosystemów leśnych i morskich w regionie Pacyfiku;
17. wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia dla odpowiedzialnego pod względem ekologicznym i społecznym zarządzania obszarami leśnymi oraz do wdrożenia niezawodnych systemów, które dostarczą europejskim konsumentom wiarygodnej gwarancji, iż drewniane produkty będące w sprzedaży na rynkach UE wyprodukowane zostały z drewna pochodzącego ze zrównoważonych źródeł; podkreśla wagę przejścia z modelu niepohamowanego i prowadzonego na szeroką skalę przemysłowego wyrębu do projektów leśnictwa ekologicznego w celu wytworzenia dochodu dla lokalnych społeczności i wspierania redukcji problemu ubóstwa;
18. popiera, jako znak współpracy między wyspiarskimi krajami Pacyfiku i odległymi krajami dokonującymi połowów, Konwencję o ochronie i zarządzaniu zasobami ryb masowo migrujących w zachodnim i środkowym Pacyfiku, podpisaną we wrześniu 2000 r. w celu ochrony długotrwałego bezpiecznego korzystania z połowów tuńczyka;
19. podkreśla potrzebę zwiększenia liczby inwestycji w zarządzanie złożami minerałów będących niezwykle istotnym źródłem walut obcych zarówno dla bardziej rozwiniętych, jak i mniej rozwiniętych wyspiarskich krajów Pacyfiku w celu zapobieżenia przedwczesnemu wyczerpaniu zasobów, tak jak to miało miejsce w Nauru w ciągu 50 lat ciągłego wydobywania fosfatu;
20. apeluje do Komisji o zapewnienie, we współpracy z wyspiarskimi krajami Pacyfiku, pełnego ujawnienia w publikowanych rocznych sprawozdaniach finansowych wszystkich podatków i opłat uiszczanych na rzecz rządów przez spółki wydobywające ropę, gaz oraz spółki górnicze w regionie;
21. zwraca uwagę na gospodarcze znaczenie turystyki dla regionu, biorąc pod uwagę fakt, że jednym z największych atutów wysp Pacyfiku jest ich idylliczna sceneria; podkreśla, że popieranie turystyki w regionie musi iść w parze ze świadczeniem w większym zakresie usług turystycznych przez lokalnych mieszkańców w celu zapewnienia trwałości sektora turystycznego i maksymalnego zwiększenia korzyści dla lokalnej gospodarki;
22. wzywa do zakazania prób jądrowych i uważa za podstawową kwestię zaniechanie takich prób w całym regionie oraz naprawienie szkód wyrządzonych przez próby jądrowe środowisku naturalnemu, ekosystemom i zdrowiu publicznemu;
23. uznaje korzyści, jakie powstanie tanich linii lotniczych obsługujących region przyniosło gospodarkom wysp Pacyfiku i apeluje o likwidację przeszkód dla polityki „otwartego nieba”, dbając jednocześnie o racjonalny rozwój transportu lotniczego w celu możliwie jak największego ograniczenia emisji i innych skutków dla środowiska naturalnego wynikających z większej liczby podróży lotniczych;

Czwartek, 1 lutego 2007 r.

24. podkreśla, że w większości przypadków tylko bogatsze kraje dysponujące lepiej rozwiniętą infrastrukturą i częstszymi połączeniami lotniczymi przyciągają co roku znaczną liczbę turystów; podkreśla, że w tych przypadkach pomoc rozwojowa musi nadal być przeznaczana na finansowanie infrastruktury i wspieranie turystyki bezpiecznej dla środowiska;
25. zwraca się do Komisji o położenie akcentu, w ramach 10 Europejskiego Funduszu Rozwoju, na wsparciu systemu szkolnictwa i edukacji technicznej w państwach regionu, w którym niedostatki w tej dziedzinie hamują rozwój;
26. uznaje znaczenie rolnictwa jako podstawowego źródła dochodów, w tym zarobków z eksportu oraz jako środka utrzymania i zatrudnienia w regionie;
27. podkreśla, że globalizacja, w połączeniu z utratą preferencyjnego dostępu do rynku UE, wywarła już istotny wpływ gospodarczy na region, zwłaszcza na Fidżi;
28. podkreśla, że w krajach słabiej rozwiniętych, które egzystują głównie dzięki produkcji rolnej na własne potrzeby, należy stopniowo przechodzić od produkcji upraw podstawowych do produkcji upraw przynoszących zyski, tak aby dysponować większą liczbą produktów rolnych wysyłanych na eksport oraz że należy zbadać możliwość uruchomienia usług w zakresie przetwórstwa i pakowania żywności;
29. podkreśla, że wykwalifikowani pracownicy są istotnym warunkiem wstępnym niezbędnym dla wzrostu gospodarczego krajów Pacyfiku i w związku z tym wzywa Komisję do wsparcia krajowych ram politycznych mających na celu zapewnienie możliwości kształcenia zawodowego i innych szkoleń, w celu wsparcia lokalnego przemysłu w krajach Pacyfiku;
30. podkreśla znaczenie handlu wewnątrz-regionalnego oraz handlu pomiędzy regionem Pacyfiku i UE, w tym w ramach regionalnych porozumień handlowych, takich jak Porozumienie Handlowe Wyspiarskich Krajów Pacyfiku (PICTA), proponowane Porozumienie Pacyfiku w sprawie bliższych stosunków gospodarczych (PACER) oraz umowa o partnerstwie gospodarczym (EPA), jako środków zwiększenia dobrobytu gospodarczego w regionie;
31. pamiętając o kosztach zarządzania i administrowania takimi umowami handlowymi, łącznie z wdrożeniem strategii w sprawie Pacyfiku przez wyspiarskie kraje Pacyfiku oraz organizacje regionalne, jak Sekretariat Forum Wysp Pacyfiku, wzywa Komisję do dostarczenia odpowiedniej pomocy finansowej i technicznej mającej na celu wdrożenie tych umów w odpowiednim czasie i w skuteczny sposób;
32. popiera ocenę Komisji nt. znaczenia kluczowych czynników w regionie, takich jak Australia, Nowa Zelandia, USA i Japonia, biorąc pod uwagę, że są one ważnymi donatorami i partnerami handlowymi regionu Pacyfiku i że stosunki dwustronne między UE i tymi krajami poprawią się dzięki większemu zaangażowaniu w regionie Pacyfiku;
33. popiera ocenę Komisji, z której wynika, że ściślejsza koordynacja w zakresie udzielania pomocy z innymi partnerami w regionie, takimi jak Australia i Nowa Zelandia, zwiększyłaby skuteczność udzielanej pomocy;
34. podkreśla fakt, że region Pacyfiku jest regionem o znaczeniu geopolitycznym i wyraża zaniepokojenie, że rywalizacja między państwami może powodować niską jakość pomocy uzależnionej od powiązań politycznych, ze szkodą dla długotrwałego rozwoju, trwałości zasobów i sprawnego zarządzania;
35. wzywa Komisję do uznania, iż systemy dzierżawy gruntu, zwłaszcza w Papui-Nowej Gwinei, na Wyspach Salomona, w Vanuatu oraz Nowej Kaledonii (francuskie terytorium zamorskie) są bardzo skomplikowane i są realną przeszkodą w rozwoju; nalega na wsparcie przez Komisję krajowych inicjatyw w ramach reform ziemskich przedsięwziętych przez te kraje i to terytorium;
36. apeluje do Komisji o inicjowanie polityk powstrzymujących szybkie rozprzestrzenianie się w regionie HIV/AIDS, które stają się coraz bardziej powszechne w takich krajach jak Papua-Nowa Gwinea;
37. zwraca uwagę na cztery kraje w regionie dotknięte malarią: Papuę-Nową Gwineę, Wyspy Salomona, Vanuatu oraz Timor Wschodni; wzywa Komisję do utworzenia programów mających na celu walkę z tym problemem i zapewniających odpowiednią ochronę przed malarią, na przykład poprzez dostarczanie moskitier do krajów dotkniętych chorobą;

Czwartek, 1 lutego 2007 r.

38. podkreśla, że w celu zapewnienia skutecznego dostarczania pomocy niezwykle ważne jest promowanie dobrego zarządzania w całym regionie Pacyfiku, aby zapobiegać korupcji, która jest jedną z kluczowych przeszkód w realizacji milenijnych celów rozwoju, jak i w celu osiągnięcia zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że należy utworzyć krajowe instytucje oraz jasne i sprawne procedury, tak aby pomoc w dziedzinie rozwoju dotarła do zamierzonych odbiorców w regionie;
39. podziela zdanie Komisji, że niestabilność polityczna i konflikty mogą mieć destruktywny wpływ na rozwój gospodarczy regionu, w szczególności w kontekście utraty dochodów z turystyki i zniszczenia infrastruktury gospodarczej;
40. nalega, by wzmocnione partnerstwo pomiędzy UE a wyspiarskimi krajami Pacyfiku znalazło odzwierciedlenie we wzmożonym wsparciu udzielanym parlamentom tych państw w celu umocnienia ich zdolności i roli z korzyścią dla regionalnej stabilności politycznej;
41. zwraca uwagę na podatność wyspiarskich krajów Pacyfiku na występowanie klęsk naturalnych i na ich niszczące skutki dla gospodarek tych państw; popiera zatem apel Komisji o utworzenie regionalnego programu gotowości do walki z klęskami żywiołowymi;
42. popiera pogląd Komisji, że wyspiarskie kraje Pacyfiku odgrywają istotną rolę w walce ze zmianami klimatycznymi, biorąc pod uwagę potencjalne skutki dla regionu spowodowane podnoszeniem się poziomu morza; zwraca uwagę na ramy działania wysp Pacyfiku dotyczące zmian klimatycznych 2006-2015 jako regionalny mechanizm wspierania reakcji na zmiany klimatyczne i apeluje o wzmocnienie dialogu między UE i regionem Pacyfiku w celu stawienia czoła zmianom klimatycznym i związanym z nimi obawom;
43. zwraca uwagę na sytuację w Timorze Wschodnim, który w maju i czerwcu 2006 r. został dotknięty problemem przemocy i wyraża nadzieję, że Komisja, w ścisłej współpracy ze społecznością międzynarodową, pomoże przywódcom Timoru Wschodniego w rozwiązaniu problemów leżących u podstaw kryzysu, z uwzględnieniem potrzeby politycznej stabilizacji, złagodzenia problemu ubóstwa, rozwoju społecznego i zgody między różnymi grupami społecznymi;
44. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z dnia 17 lipca 2006 r. w sprawie strategii UE dotyczącej Pacyfiku oraz fakt, iż zwrócono w nich szczególną uwagę na likwidację ubóstwa, osiągnięcie milenijnych celów rozwoju, rozwój zasobów ludzkich i kwestie zdrowotne; wyraża jednak ubolewanie w związku z faktem, iż Rada przyjęła swoje konkluzje nie czekając na stanowisko Parlamentu;
45. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich UE, jak również rządóm i parlamentom wyspiarskich krajów Pacyfiku.

P6_TA(2007)0023

Statut europejskiej spółki prywatnej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego zawierający zalecenia dla Komisji w sprawie statutu europejskiej spółki prywatnej (2006/2013(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 192 akapit 2 Traktatu WE,
- uwzględniając art. 39 oraz art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 21 maja 2003 r., zatytułowany „Unowocześnienie prawa spółek i wzmocnienie ładu korporacyjnego w Unii Europejskiej — plan działania” (COM(2003)0284),